Just selle pärast, et Enno ja Salme enne pulmad teewad ja meie nendest õiget abielu tarkust õpime, mina tahan mõnda kund Salmega ühes elada ja teda meie maja tundma õpetada ja siis lendan ära, eks ole tõsi armas Hindrik?

Just nõnda kallis Meeta, aga aasta on pikk aeg, pool on küllalt, sosistas Hendrik.

Need kaks ei täi enam õiget teed ütles Salme ema, astuge parem kambri, ma tooa toitu lauale, kõhud on teil üsna tühjad.

Sugu suutäit, õhtu ooteks wõiks wõtta, aga meil tuleb täna weel suur jõõk, Salme ja teie mõlemad peate meile tulema kargas Meeta.

Hanju mõlemad maja ees seisjad ootasiwad omi lapsi kodu, päew läks praegust looja, kari tuli kodu, kus nemad nii kaua jäewad?

Külap pea tulewad, ütles peremees.

Kui Meeta jälle mõne tüki walmis ei tee, ta on esimene tulipea, kartis ema.

Meetal on minu noore põlwe waim, temast saab tugew maja perenaine!

Ta on tuline tööle, aga omas sõnades hirmus ette waatmata, wastas ema.

Ei, ta trehwab igas kohas naela pea otsa, ta on mo armas laps.

Korraga hoiti isa silmad taga selja kätega kinni!

Need on Meeta käed, kust sa nii tasa meie juurde jõudsid?

Ah isa, meile tulewad täna palju wõeraid, kõik sugulased, terwe kari. — Kas wõtad neid wastu?

Kus, ma ei näbe ühe ainukestki.

Tulewad kõik wõsu wahel, mina jooksin ees tulema, Salme oma isa ja emaga, Enno, Saare Hindrik ja mina ise ka.

No ega sina külaline ole?

Pool kaut, armas isa, ema, ära tee nii tõsist nägu, naera emakene, kuulge, ma antsin täna Saare Hindrikulle Targa tamme all maguja musu ja Enno jälle Salmele,

nüid tuleb pulma ja kes teab mis pidud, isa kõik inimeselikus korras.

Meeta on peast üsna nõder, ütles ema.

Ema ära nurise, oma tütre kaotat, aga Salme saad asemelle, see on enam sinu meele järele, ja mina jälle enam Saare Hindriku meele järele, siis on iga üks omaga, näe seal nemad juba tulewad, ma kattan lauda, jookseb ära!

Tulised loomad teewad kõik auuru tulega walmis — aga mull on ka sõna rääkida, aga Meeta saab hea mehe, Saare Hindriku wõtame wastu ja Enno seda parema naese, Salme on teamant.

Sa läbed ka üsna jamsiks ütles Meeta ema oma mehele.

Kõik on wõimalik ja loomulik, nii jampsid olime meie ka kord.

Siin toon tulewase abikaasa armas isa so ette, ära mulle Salmed keela waid wõta teda kui tütart wastu, ütles Enno pühalikult!

Kui tuul jooksis Meeta Hindriku kõrwa, wõtis tema käest kinni ja ütles: „Armas isa mina toon tugewa tamme so ette, kes mind tulewikus saab warjama, ära keela, ema saab muidugi meie nõuus olema."

Kaks kihlust ühe kõrraga, poeg toob õie ja tütar tamme, kui Jumalal teie wastu ütlemist ei ole, minu poolt elage rõõmsaste, ise olete üksteist otsinud ja leidnut, elage ka ise rahulikult, tule armas küljelau ja anname neile oma õnnistust.

Jõsand õnnistagu teid, rääkisiwad mõlemad meie ees seisjad ja kõik ütlesiwad aamen selle peale.

Meeta musutas kõiki korra järrele ja ütles: „Laud on kaetud tulge leiba wõtma aga iga üks istugu oma ligi.

No Meeta on tui mo tüda, ütles Hindrik, niisugust olen ma kaua otsinut, aga täna leidnut.

Enne Jõulu oliwad mõlemad neiud tanu all ja kuida tänawu mõne aasta tagast kuulda, mõlemad mehed kõige õnnelikumad.

Kus aga Saare Hindriku noorik seltskonda juhhub, seal on elu, aga wäga mõistlik nali, ta oskab igal pool esimest wiiolid mängida, aga kodu on ta armastaja alandlik naene.